

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΛΟΓΟΣ ΤΣΟΥΤΣΟΥΝΑΤΟΥ ΜΑΝΙΩΔΗΣ

— Πεινᾶμεεεε! . . .
 — Διψᾶμεεεε! . . .
 — Θέλουμε τὰ παιδιά μας, τῆς γυναῖκες μαααας...
 — Νὰ διαλύσωμε τὸ στρατοοό!!!
 — Νὰ πᾶμε στὰ σπίτια μας!!!
 — Νὰ πάρωμε καὶ τὴν ἐπιχορήγησίν μας! Α. Α. Α.
 — Παρανομίαίαιαι! (Καὶ ἐτίναζε τὴ βράκα του)
 — Ἀντισυνταγματικότητεες (Καὶ ἐπέταξε τὸ καπέλο του).
 — Ἐμφύλιοι σπαραγμοί! . . (Καὶ ἔκαμε μιά τοῦμπα εἰς τὸν ἀέρα).
 — Τί θὰ γίνωμε; ποῦ θὰ πᾶμε; τί θὰ κάνωμε;
 — Ἴδου ἡ Ῥόδος ἰδού καὶ τὸ πῆδημα (Καὶ ἔκαμε ἓνα σάλτο ἐπὶ τοῦ βήματος).
 — Πεινᾶμεεεε!! (Καὶ ἔπесе λειπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μπάρμπα Μάνθου).
 Ὁ πρόεδρος διατάσσει τὴν ἐκκένωσιν τῶν ἀκροατηρίων, ἐν τῷ μεταξύ αὐτῶ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἔθνους ξελιγοθυμᾷ, σηκώνεται, καὶ σὰ σκύλα ποῦ κρυφοδαγκάνει προχωρεῖ καὶ ἀναβαίνει εἰς τὸ βῆμα!!

Τσουτσουνάτος.

Κύριοι, μὲ συγχωρεῖτε, διότι παρεφέρθηκα, ἀλλὰ εἶμαι ἀματώδης καὶ εἶναι τῆς κράσεώς μου, καὶ λοιπὸν ἔ-

λεγα πῶς πεινᾶμε, ἀλλὰ μόνον τοῦτο παραχωρῶ ἓνα μέρος τῆς ἐπιχορηγήσεώς μου χάριν τῆς πατρίδος. Αὕτῃ τρέφει ὅλους ἐμᾶς καὶ μεῖς λοιπὸν εἶναι δίκαιο νὰ τῆς δίνωμεν κάποτε κάποτε ἀπὸ τὰ δικά μας. (Ἐδῶ ἀλλοιοῦται καὶ πάλιν καὶ ἐκ παραφορᾶς ἀρχίζει:)

— Πεινᾶμε! . . .

— Διψᾶμε! . . .

Καὶ ἐδῶ ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ τοῦ κατέρχεται ἐκ τῶν ἀκροατηρίων ἓνα μισιοκαδιάρικο χαρτζίσιο, ἐν ᾧ ὁ γέρω Μάνθος τοῦ παρουσιάζει ἓν ποτήριον πλήρες νεροῦ.

— Δὲν θέλω . . . ωωω . . . ἔχω τρία . . . παιδιά καὶ εἶναι καὶ τὰ τρία εἰς τὴν ἐπιστρατεία: . . .

Κύριοι, τὰ δύο ἄς πᾶνε χαλάλι, ἀλλὰ τὸ τρίτο μου χρειάζεται γιὰ τὴν φαμίλια μου, γιὰ τὴν γυναῖκα μου νὰ τὸ ἔχη τὸ βακτηρίαααα . . .

Πίπτει καὶ πάλιν λειπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γέρου Μάνθου.

Διαλύεται ἡ συνεδρίασις ἐν ὧρα 7 1)2.

ΝΥΧΙΕΣ.

Παρατήρησις ενός μη έχοντος τὴν μνήμην ἀσθενῆ :
'Ο βουλευτὴς Ἰδρας κ. Γκίκας ἐχημάτισε πολιτικὸς φίλος τοῦ κ. Βούλγαρη καὶ ὁ Βούλγαρης ἀπέθανεν...

Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ φίλος κ. Δ. Κορομηλάς, ἐκλεχθεὶς ἐσχάτως μέλος τῆς ἐπὶ τῆς ὀνοματοθεσίας τῶν δημοτικῶν ὁδῶν ἐπιτροπῆς, σκοπὸν ἔχει νὰ προτείνῃ ὡς ὀνόματα ὁδῶν...

'Ο Κουμουन्दούρος ἔνα ἐπιτάφιόν του λόγον εἶχεν ἀρχίσει διὰ τῶν λέξεων : «Ἀποκαλυφθῆτε πρὸ τοῦ μεγάλου νεκροῦ.»

'Η μόνη ἀλήθεια τὴν ὁποίαν ἐξεστόμισεν ὁ ἐκ Μέσης Βουλετῆς Τσουτσουνάτος, εἰς καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ἀναγαγόντων...

τῶν τὰ βουσφέτια εἰς ἐμπόριον, ἦτο ὅταν μετὰ ψυχικοῦ πόνου ἐφάναζεν ἀπὸ τοῦ βήματος περὶ τοῦ ἔκτουργίου...

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τὸ ἄκρον ἄκρον ἀπληστίας τοῦ κ. Τσουτσουνάτου :
Νὰ λέγῃ—ὅτι ἔχασε 150 χίλια.

Βλέπων τις εἰς τὴν ἐρεινοτέραν τῆς Βουλῆς γωνίαν τὸν κ. Γρίβαν Ζοφερὸν, ἄγριον, ὑπ' αὐτὸν δὲ ἀμέσως τὸν κ. Βούλγαρη...

Εἰδικοί λόγοι τοῦ κ. Τσουτσουνάτου :
«Δὲν πρέπει νὰ κάμωμεν πόλεμον, χωρὶς νὰ ἔχωμεν καμμίαν στερεότητα...

Πιστεύομεν ὅτι λέγων στερεότητα ἐννοεῖ χερσαίας δυνάμεις : εἰς μέλλοντα δὲ λόγον θὰ ὁμιλήσῃ καὶ περὶ ὑγροῦς...

Καὶ τότε μόνον θὰ εἶναι σωστὸς Τσουτσουνάτος.

Δ'. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 19

NINA

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

(Συνέχεια τῆς προηγ. φύλλον.)

'Ο νεανίας ὅμως ἀτάραχος ἐξηκολούθει.
— 'Η πράξις σας ἦτο αἰτιμος πράξις...
— 'Αλλὰ Κύριε—ἐπανελάβην ὁ Μαρκήσιος—τελειώσατε, 'Ο νεανίας ἐξηκολούθει.

— Νὰ μονομαχήσω μὲ σὰς !
— 'Α ! εἶδω μόνον προσβάλλεται ἡ εὐγένειά σας ; Καὶ ἦταν εἰσέρχεσθε ὡς λαποδύτης εἰς τὸν οἶκον τῶν τιμίων ἀνθρώπων...

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΚΗΒΕΙΑΣ ΖΑΙΜΗ.

Τὸν νεκρὸν ἐκύκλω ἀπειροσ κόσμος. 'Επὶ τῶν δένδρων εἶχον ἀναρριχηθῆ ἑκατοντάδες παῖδων καὶ ὡς πύθνηκος ἐπερίπαιζον τοὺς νεκροπομπούς!

Τοῦ Ἀηλιγιάννη ἐν ἀπόσπασμα λέξεων ἀληθῶς ἀκροβολιστικῶν, ἀφοῦ ἐκάστη τούτων ἀποτελεῖ μῆκος σιδηροδρομικῆς γραμμῆς...

Καὶ τῆς πολιτειολογικῆς Γορτυνιοφροσύνης τοῦ ἀνδρός, ἐν κρισιμωτάταις περιστάσεσιν ἐν αἷς κατεδείξατο αὐταπαρνητικὴν διαγωγίμότητα...

Καὶ ὁ Σταματιάδης ; Δυστυχῶς δὲν ἔχομεν πρόχειρα ὀλίγα πα βουν καὶ ζῶ νῆ διὰ νὰ χρωματίσω τὸ μουσικὸν ὕψος...

Θρασύβουλε Ζαίμη αἰωνία σου ἡμνήμη, τί μαγγανοπήγαδον φρικτὸν ἐτάραξε τὸν ὕπνον τῶν κεκοιμημένων!

'Ο Παράσχος συνεκίνησε καὶ ἐνόησα τοῦτο, ὅχι τόσον ἐκ τῶν θαυρῶν ἄτινα ἔχουν οἱ κροκόδειλο πολιτικοί...

μας πρὸ τοῦ θύματος, ὅσον ἐκ τῆς ἡσυχίας τῶν ἐπὶ τῶν δένδρων κατεσκηνωμένων οὐραγοτάγκων.

'Εὰν ὠμίλου ἐγὼ πρὸ τοῦ Θρασυβούλου Ζαίμη θὰ ἤρχιζον ὅδε πως :
Μὲ τὸ πρωτόκολλον δι' οὐ πολλάκις ἐσαβάνωσαν τὴν ζωὴν σου...

'Ο νεκρὸς ἔμεινεν ἀταφος δύο ὄλας ἡμέρας χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὰς ἀλλοιώσεσι νεκροῦ πτώματος. Μὴ ἀνέμενεν ἄρα ν' ἀκούσῃ τοὺς ψευδεῖς τῶν συναδέλφων του λόγους...

ΕΙΣ ΤΙΝΑΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ.

'Απ' τῆ σαπίλα βγαίνουν μανιτάρια καί, καθὼς λέν, καλὰ καμμιὰ φορά, βατράχια ἀπὸ τὰ πράσινα νερά...

Μόν' ἔνα μᾶς χαλάει αὐτὸν τὸ νόμο : πῶς ἀπ' τῆ λάσπη ἐκεῖ τοῦ Γαλατᾶ 'ἔγῃκαν πιδ λάσπη ὄντα ἀπὸ... αὐτά, ποῦ ἂν τὰ ἴδῃς καθὼς περνᾷς 'εἰς τὸ δρόμο...

Γκρι-γκρι.

δεληφῆς μου. 'Εγῆτε ὀλόκληρον ἡμέραν νὰ σκεφθῆτε. Δι' ἐμὲ αἱ ὄραι αὐταὶ θὰ ἦνε ὄραι ἀγωνίας. 'Αλλ' ἐγὼ ἐσκέφθην ἤδη, καὶ...

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ 'Ερνέστος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.
— 'Η ὑπόθεσις αὕτη ἤρχισε νὰ γίνεταί σοβαρὰ—εἶπεν ὁ Μαρκήσιος...

XI

Αὕτη ἦτο ἡ ἱστορία τῆς ἡμέρας, δηλαδὴ τοῦ πτωχοῦ 'Αλεξάνδρου. 'Αλλὰ τὴν ἐσπέραν δὲν θὰ ζητήσωμεν πλέον τὸν Μαρκήσιον...

μενος δύο πρόσωπα ἐξ ὑπαμοιβῆς. Τόσον δὲ εἶχε συνήθειαι ὥστε ἐνεσάρκωθη καὶ τὰ δύο ταῦτα πρόσωπα καὶ ἔλησμονησεν ἑαυτὸν...

'Ἦτο ἡ ἕκτη ὥρα τῆς ἐσπέρας ὁπότε ὁ ἡμέτερος Μαρκήσιος ἄρτι ἀπὸ τοῦ κουρείου ἐξελθὼν καὶ μέλαιναν στολὴν φέρων...

— 34 ὁδὸς Βαλζᾶκ—εἶπεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην ὅστις ἐκνύπησε τότε τοὺς τοὺς ἵππους καὶ ἔφερον αὐτὸν διὰ τῶν 'Ηλυσιῶν πεδίων...

Μόλις ἔστη ἡ ἀμαξα καὶ ἀμέσως ἡ θύρα ἦνοιγε καὶ ὑπηρέτης ἐν στολῇ ἐσπευσε νὰ ἀνοίξῃ ἐκεῖνον τῆς ἀμάξης.
— Μήπως ἤργησα ;—ἠρώτησεν ὁ Μαρκήσιος.

— 'Οχι!—ἀπάντησεν ὁ ὑπηρέτης—ὁ κύριος Δελερβὸς ἀναμένει τὸν κύριον Μαρκήσιον εἰς τὴν αἴθουσαν ἐπάνω.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. Μένος.

Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΗΣ ΚΟΛΩΝΙΑΣ.

Περουσία 9)21 Ὀκτωβρίου 1880.

Χθές τὴν νύκτα ταξιδεύων διὰ τῆς κατ' εὐθείαν σιδηροδρομικῆς ἀμαξοστοιχίας, ἥτις ἀπὸ Φλωρεντίας μ' ἔφερον ἐδῶ, ἐξηπλωμένος ἐν ἐνὶ τῶν κομψῶν coupés τῆς Α'. θέσεως ἤμην μόνος . . .

Ἀπέναντί μου, εἰς τὴν ἀντίθετον γωνίαν παρακαθήμενοι χαμηλῇ τῇ φωνῇ συνωμίλουν δύο νέοι . . . Ἐκεῖνος, νεανίας διακεκριμένου ὄρους, ἦτο ὅλος μειδιάματα καὶ ἐπὶ τῆς μορφῆς του ἐλαμπεν ἡ εὐτυχία. Ἐκείνη, κόρη λιγυρά, δειλὴ, δὲν ἀπῆντα ἢ διὰ μονοσυλλάβων εἰς τὸν ζωηρὸν λῆρον τοῦ φίλου της.

Ἦσαν δύο τρυφερὰ τρυγόνες ταξιδεύουσαι εὐθὺς μετὰ τοὺς γάμους των· καὶ ἦσαν μόνοι, ἐντελῶς μόνοι ἐν τῷ κύκλῳ ὅν μειδιῶντα ἐρωτιδέων φαντάσματα περὶ αὐτοὺς ἐσχημάτιζον καὶ μόνος καὶ ἐγὼ παρέμενον μετὰ δυσαρρεσκείας μου ὀχληρὸς μάρτυς . . . Ἦθελον ν' ἀλλάξω ἀμαξαν ἀλλὰ δὲν εἶχον προφθάσει, καὶ ἐνόουν ὅτι βεβαίως δὲν θά με πύλόγουν οἱ δύο ἐκεῖνοι εὐτυχεῖς.

Εἶχον τὰς ἐφημερίδας μου, τὰς ἐπιπολαίους ταύτας ἀλλ' εὐχαρίστους συνοδοιπόρους μου ἐβύθισθην καλῶς ἐν τῇ γωνίᾳ μου, ἐβύθισα μέχρις ὧτιών τὴν κεφαλὴν μου ἐν τῷ ὀδοιπορικῷ μου πύλῳ, καὶ ἐβύθισθην ἐτι ὅλος προσοχῇ ἐν τῇ ἀναγνώσει τῶν εὐρωπαϊκῶν νέων.

Ἦτο δύσκολος ἡ ἀνάγνωσις· τὸ ἐκ τῆς κινήσεως τῆς ἀμαξοστοιχίας τρέμον φῶς τοῦ λαμπτήρος συνέχεεν ἐκάστοτε τὰς ἔψεις μου, καὶ τότε, μετὰ τοῦ ἀνεπτυγμένου φύλλου καὶ τῶν ὀμμάτων μου παρενετίθετο μία μορφή, ἣν ἡ φαντασία ἀνεκάλει ἀπὸ τὰ ἄδυστα παλαιωτάτων ἀναμνήσεων, καὶ μοῦ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἤμην μόνος καὶ ἐν τῇ ἀμάξῃ καθήμεθα δύο ζεύγη . . .

Τί ἀνοησία! . . . Ἀφῆκα τὴν ἀνάγνωσιν κρατῶν πάντοτε τὴν ἐφημερίδα καὶ ἐστράφην πρὸς τὴν θυρίδα πλανῶν τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐξω πανοράματος.

Ἰπὸ τὸ ἥπιον τῆς πανσελήνου φῶς ἠπλοῦτο ἡ μαγευτικὴ ἐξοχὴ τῆς Φλωρεντίας· λόφοι κατάφυτοι, κῆποι ἐκτεταμένοι, ἐπαύλεις χαρίεσαι καὶ λευκαὶ καὶ ὑπὸ τὸν ἐλαφρότατον πέπλον ἀραιᾶς οὐμίχλης, κατὰ τὴν στιχουργικὴν ἐκφρασιν, τὸ ἀργυρούμενον ρεῖθρον τοῦ Ἄρνου.

Καὶ ἤδη τὸ πανόραμα ἀνανεούμενον καὶ συνεχιζόμενον ἐν μέρει, ἀπωτέρω ἐξέλειπε συγχέομενον κατὰ πρῶτον ἐν τῇ ὅλον ἐν ἀπλουμένῃ οὐμίχλῃ καὶ ἀφανιζόμενον εἶτα ἐν τῷ σκοτεινῷ.

Μικρὰ πολίχνη προσέκυπτεν ἐπὶ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ ὄξυ αὐτῆς κωδονοστάσιον ἀποτόμως διεγράφετο ἐπὶ τὸν ἀμαυρὸν αἰθέρα.

Καὶ μετ' ὀλίγον δὲν ἐφαίνετο πλέον . . . ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἐνθυμήθην τὸν Ῥῆνον καὶ τὴν εἰς τὸ ξανθὸν του κύμα κατοπτριζομένην λευκὴν Κολωνίαν καὶ τὴν ἐν αὐτῇ ὑψουμένην γιγαντιαίαν, ἀπειρομεγέθη Μητρόπολιν, πρὸς ἣν, ἀπὸ τινων ἡμερῶν, ὅλος ὁ καλλιτεχνικὸς τῆς Εὐρώπης κόσμος νοερῶς τείνει τὰ βλέμματα.

Πρὸ τριῶν ἡμερῶν πᾶσα ἡ Γερμανία ἐν ὅλῃ τῇ θαμβούσῃ αὐτῆς αὐτοκρατορικῇ μεγαλειότητι, συνῆρχετο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἀποικίᾳ τοῦ Ἀγρίππα, ἥτις ἀγνώμων, λαθομένη τοῦ ἑαυτῆς κτίτορος τὸ οὐσιαστικόν της μόνον ὄνομα Colonia ἔδωκεν εἰς τὴν σύγχρονον αὐτῆς δόξαν . . . τὸ ὄδωρ της.

Ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ βασιλεῖς καὶ πρίγκηπες καὶ στρατάρχαι· καὶ σοφοὶ καὶ πᾶν ὅ,τι ἢ ἐκτεταμένη Αὐτοκρατορία

ἔχει τὸ ἐπίσημον, πᾶσα αὐτῆς δόξα, πᾶσα αὐτῆς λαμπρότης, συνῆλθον ἐκεῖ ὅπως παραστῶσιν εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ μνημείου ἐκείνου, ὅπερ μεταξὺ τῶν Τευτόνων εἶναι ὁ Παρθενῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὁ Παρθενῶν! . . . τὸν ἐφαντάσθην αὐτοῦ . . . ὀρθούμενος ὡς στέμμα ἐπὶ τὸ μέτωπον τῆς Ἀκροπόλεως, ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς φιλῆς του σελήνης, συντετριμμένον, ἀλλ' ὄρθιον καὶ μετροῦντα ἐτι τὸν ῥοῦν τῶν αἰῶνων ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς ἐνὸς κόσμου ἐξ ἐρείπιων . . .

Πρὸ τῆς θριαμβεύουσας Γερμανίας ὁ γηραιὸς αὐτῆς Καίσαρ ἐπέθηκε τὸν τελευταῖον λίθον εἰς τὴν μεγίστην τῶν Μητροπόλεων τῆς Αὐτοκρατορίας του· καὶ παρῆλθον ἐξ αἰῶνες· ἀπ' οὗ ὁ Ἅγιος Βγγελβέρτος ἐκ Βεργ κατετίθη τὸν πρῶτον, μόλις ἐτι δυνάμενος νὰ φαντασθῇ τὰς διαστάσεις τοῦ μνημείου αὐτοῦ, ὅπερ ἤθελε μέγα ὄσον οἱ συγκεχυμένοι ὀρίζοντες τῶν θρησκευτικῶν του ὀπτασιῶν.

Ἐίκοσι γενεαὶ Γερμανῶν παρερχόμεναι ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην ἔπесαν ἐκλείπουσαι πρὸ τοῦ κολοσσοῦ ἐκείνου, ὅστις ὑψοῦτο, ὑψοῦτο πάντοτε, καὶ ἡ Γερμανία σήμερον, ἀνελευθούσα εἰς τὸν κολοφῶνα τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῆς Μεγαλείου, ἐπιστέφει διὰ τῶν ἐνθουσιωδῶν Ζήτῳ! τὴν Μητρόπολιν ἥτις οἰκίζει τὸν Θεὸν της . . . καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ της εὐχεται ὅπως αὕτη εἴη μνημεῖον δόξης καὶ εἰρήνης διὰ τὸ μέγα ἔθνος.

Ὅποια ἀντίθεσις! . . . Ἐκεῖ οἱ Τεύτονες ἐν πάσῃ αὐτῶν τῇ δυνάμει καὶ τῷ μεγαλείῳ, πρὸ τοῦ μόλις περατωθέντος Παρθενῶνός των, ποθοῦσι τὴν εἰρήνην . . . καὶ ἐν ἄλλο ἔθνος, μικρὸν σήμερον ἀσθενὲς καὶ ἐγκαταλειμμένον εἰς ἑαυτὸ, ὑπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ Παρθενῶνός του ὄργῃ ἐν τῇ βαρεῖᾳ τῶν ὀπλων τύρβῃ προαλειφόμενον εἰς τοὺς ἀγῶνας. Ἄν ἡδύνατό τις ἐξαφανίζων τὰς διαστάσεις τοῦ χρόνου νὰ κατίδῃ ἐν τῇ αὐτῇ στιγμῇ τῆς αὐριον τὴν ζῶην τῶν ἐθνῶν!..

(Ἔπεται τὸ τέλος)

ΝΕΟΝ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΣ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

Η ΕΛΛΑΣ

ἤρχισε νὰ ἐργάζεται ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ, παρὰ τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ καὶ Σ=

Διηρημένον εἰς δύο πτέρυγας εἰς ἃς φέρουσι δύο ἀντιμέτωποι κλίμακες, εἶναι εὐρύτατον, φωτεινόν, ἔχει ὑπὲρ τὰ τριάκοντα δωμάτια, τὰ πλεῖστα μεσημερινὰ, ὅλα λάμποντα ἀπὸ τὰ καινουργῆτων ἐπιπλα.

ΔΥΟ ΑΙΘΟΥΣΑΙ

ἢ μία ὡς κοινὴ τράπεζα (table d' Hôtes) καὶ ἄλλη ὡς Ἐστιατόριον (à la carte) ὑπηρετοῦσι τὴν μεγάλην πελατεῖαν τοῦ Νέου Ξενοδοχείου.

Ἡ ὑπηρεσία εἶναι διοργανισμένη ἄριστα. Αἱ τιμαὶ τῶν δωματίων μέτρια, καὶ ἡ μαγειρικὴ καλλιτέης ποιότητος.